

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἀπριλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 47

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

— Ὦχ ἀδελφέ ! λέγει ἡ Κυρία Τρομάρα. Οὐτε 'στὸ περιβόλι του δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ περιπατήσῃ ! Λύκοι, ἀγκάθια, φεῖδια, κροκόδειλοι, σαῦρες, ἓνα σωρὸ θηρία ! Πᾶμε ἀπάνω, νταντᾶ, γιατί βαρέθηκα.

Καὶ ἡ Μαρία, μισοτρομαγμένη, μισοθυμωμένη, ἀναβαίνει 'στὸ σπίτι.

Τώρα, εἶνε ἡ ὥρα ποῦ θὰ κάμῃ τὸ λουτρό της. Περιμένουν λιγάκι νὰ της περάσῃ ὁ φόβος καὶ ὁ θυμὸς, ἔπειτα τὴν πηγαίνουν 'στὴν κάμαρά της καὶ τὴν γδύνουν.

Ἐκεῖ εἶνε καὶ τὸ μπάνιο, μεγάλο καὶ ὠραῖο, γεμάτο χλιαρὸ νερό.

Πῆτέ μου τώρα σεῖς : ξεύρετε πιὸ εὐχάριστο πράγμα ἀπὸ τὸ λουτρό ; πιὸ δροσερὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι ; πιὸ ζεστὸ γιὰ τὸ χειμῶνα ; πιὸ καθαρὸ γιὰ κάθε ἐποχὴ ;

Τί μεγάλη εὐχαρίστησις νὰ κάμνῃ κανεὶς κάθε μέρα τὸ λουτρό του !..

Ἡ Κυρία Τρομάρα ὅμως δὲν συμφωνεῖ μαζί σας.

Ποῦ νὰ τὴν ἀφίση ὁ φόβος νὰ χαρῇ λουτρό !..

Ἔτσι καὶ τώρα μόλις βλέπει τὸ μπάνιο, ξεφωνίζει :

— Οὐ ! τί πολὺ νερό που ἐβάλατε ! Εἶνε σὰν

θάλασσα μεγάλο. Εἶνε σὰν ὠκεανός ! Θὰ πνιγῶ... Θὰ πνιγῶ σὰς λέγω... ἐγὼ δὲν ξέρω καθόλου κολύμβι !..

— Ἐ, δὲν πειράζει, θὰ μάθῃς. τῆς λέγει ἡ μητέρα της.

— Ἀ μπᾶ ! μπᾶ ! μπᾶ ! ποτὲ δὲν θὰ ἐμβῶ 'στὸ νερό, ἂν δὲν μάθω πρῶτα κολύμβι !..

Ἡ νταντᾶ καὶ ἡ μητέρα της ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια. Τότε ἡ Μαρία ἐννοεῖ ὅτι εἶπε μιὰ μεγάλη ἀνοηρία, καὶ βρίσκει ἄλλο πάτημα :

Βουτᾶ τὸ δακτυλάκι της 'στὸ μπάνιο, καὶ λέγει :— Εἶνε ζεστὸ τὸ νερό... καὶ θὰ με κάψῃ, θὰ με ζεματίσῃ...

— Νὰ ρίξωμε λιγάκι κρῦο.

Ρίχνουν κρῦο, μὰ ποῦ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ Κυρία Τρομάρα !

Ξαναβουτᾶ τὸ δακτυλάκι της. καὶ χωρὶς νὰ γγίξῃ καθόλου τὸ νερό, ξεφωνίζει :

— Οὐ, τώρα ἐπάγωσε... θὰ τουρτουρίσω ἀπὸ τὸ κρῦο !... θὰ κοκκαλιάσω !...

— Θέλεις νὰ ρίξωμε πάλι ζεστὸ ; ἐρωτᾷ ἡ νταντᾶ.

— Ὁχι ζεστὸ ! ὄχι !... δὲ θέλω...

Τελος πάντων. ἅμα εἶδαν καὶ ἀποεἶδαν. τὴν ἔπιασαν μὲ τὸ στανίδ καὶ τὴν ἐβούτησαν μέσα. Καὶ ἡ Κυρία Τρομάρα ἐβγαλε κάτι ξεφωγητά, που σήκωσε τὴ γειτονιά 'στὸ ποδάρι.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἡ Μίς Φλώρυ ἀνατρίχιαζεν, ἔχι τόνον διὰ τὸν ἰδικόν της κίνδυνον, ὅσον δι' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ διέτρεξαν τὰ κοράσια, ὅταν διέσχίζαν τὴν φρικώδη αὐτὴν στρατιὰν τῶν τεράτων...

Με μίαν κυνηγετικὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, ὁ Γκὺ παρετῆρει προσεκτικῶς τὰς δύο ὄχθας τῆς βραχώδους τάφρου, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Μπαμποῦ τοὺς ὀδήγει.

Ἐξάρνα ἐν ἀπαίσιον στόμα ἀνοίγεται ὡς βάραιον πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Κάφρου, καὶ συγχρόνως ἐν ἰσχυρὸν κτύπημα οὐρᾶς ρίπτει τὸν Γκὺ ἀνάσκελα.

Ἦτο κροκόδειλος, ἀνανήψας ἀφ' ἑνὸς τοῦ ληθάργου του.

Ὅταν ὁ Γκὺ ἐσηκώθη, εἶδε τὸν βραχίονα τοῦ Κάφρου νὰ χώνεται εἰς τὸ ὀλάνοικτον στόμα τοῦ κροκοδείλου. Ἦτοιμάζετο νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειάν του, ὅταν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ νέου,

Εἶδε τὸν βραχίονα τοῦ Κάφρου νὰ χώνεται εἰς τὸ ὀλάνοικτον στόμα τοῦ κροκοδείλου. (Σελ. 132, στήλ. α'.)

ὁ Μπαμποῦ ἀνέσυρε τὸν βραχίονά του ἀπὸ τὰς τερατώδεις σιαγόνας, αἱ ὁποῖαι κατέπεσαν ἀμέσως ἀλλὰ δὲν ἐκλείσθησαν, διότι ἡ μάχαιρα, ἐμπηχθεῖσα καθέτως εἰς τὸν φάρυγγα τοῦ θηρίου, τὰς ἡμπόδιζεν.

Ἐπὶ τινος στιγμῆς ἀκόμη, τὸ ζῷον ἐσφάδασεν ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, καὶ ἔπειτα ἔμεινεν ἀκίνητον.

Ὁ Μπαμποῦ ἐπῆδησεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο του συντρόφων, περιχαρῶν διότι διέφυγον τοὺς κινδύνους τοῦ τρομεροῦ ἐκεῖνου περάματος.

— Ἐδῶ πᾶ ἐῖνε Ζουλουλάνδη! εἶπεν ὁ Κάφρος, μόλις ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς ὄχθης... Σὲ δύο μέρες, φτάσαμε Βατλαπῆ.

Ἡ Ζουλουλάνδη εἶνε μεγάλη ὅσον τὸ τέταρτον περίπου τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἔχει κανέν χωρίον ἀξιοσημείωτον ἄθροισματα μόνον καλυδῶν, ἐσπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ Μπαμποῦ ἐγνώριζε κατὰ βάθος ὅλην τὴν χώραν ἄλλ' εἰς τὴν περὶ τὰς ταύτην, ἡ γνώσις τῆς χώρας ἦτο ἀρκετὴ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ταξιδιωτῶν.

Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ μωρισθοῦν οἱ ἰθαγενεῖς, οἱ Εὐρωπαῖοι ἤρχοντο εἰς τὸν τόπον των, τὸν ὁποῖον φυλάττουσιν ζηλοτύπως, φύσει μισόξενοι καὶ καχύποπτοι.

Ἐπρεπε νὰ λάβουν οἱ ταξιδιωταὶ μερικὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Λύσας τὰ λωρία, μετὰ τὰ ὁποῖα ἦτο δεινὸν εἰς τὴν ράχιν του τὸ πελώριον δῆμα, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ, ὁ Μπαμποῦ το ἤνοιξε καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα δύο μακρὰ φορέματα,

εἰσεχώρησεν εἰς ἕνα δάσος, μεταξὺ τῶν πυκνῶν δένδρων, τὰ ὅποια μετ' ὀλίγον τον ἀπέκρυψαν.

Ἐπιτέλους ἐπαυήλοε, κρατῶν μετὰς δύο χεῖρας ἐν εἶδος ποτηρίου, σχηματισμένου ἀπὸ μεγάλα συκόφυλλα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέτρεμε μία πηκτὴ ὑπόμαυρη.

Ὁ Κάφρος ἔνευσεν εἰς τὸν Γκὺ νὰ του δώσῃ τὸ χεῖρι του. Καὶ τότε βυθίσας ἐν πετρὸν εἰς τὴν οὐσίαν ἐκείνην τὴν ἡμίρυστον, ἔχρισε δι' αὐτῆς τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐγίνεν ἀμέσως βαθὺ ἐλαϊόχρουν.

— Ὁ Σελέσκο γνωρίζει ἀμέσως τὴν κυρία καὶ τὸ κύριο ἀπὸ τὸ Ζοννενστράλε, εἶπε· φεύγει ἀμέσως καὶ πάρετε μαζί του τὸ κοριτσάκι, ἡ διώξει ἄσπρους ἀπὸ τὸ χωριό... Μὰ ὁ Μπαμποῦ βάφει τὰ μούτρα τους... φορέσει ρούχα ἰνδιάνικα... ὁ Σελέσκο δὲν τοὺς γνωρίζει... ἐγὼ μάλιστα κρυμμένο ἔστὸ δάσος.. ἄσπροι πάνε χωρὶς καὶ βροῦνε κοριτσάκια.

Τὸ σχέδιον τοῦ Κάφρου ἦτο εὐφύει καὶ φρόνιμον.

Μετὰ τὸ δεύτερον ἐπίχρισμα, τὸ πρόσωπον τοῦ Γκὺ ἐγίνεν ἀγνώριστον. Καὶ ὅταν ἐφόρεσε τὸ πράσινον μεταξωτὸν ἀντερί, τὸ ὁποῖον ἐφθάνεν ἕως κάτω, καὶ ὅταν ἐβγαλεν εἰς τὸ κεφάλι του τὸ κόκκινον στρόφιον καὶ εἰς τοὺς πόδας του τὰς παντοῦφλες, ἡ Μίς Φλώρυ ἐδῆλωσεν, ὅτι οὔτε ὁ κύριος Λακῶς δὲν θὰ ἀνεγνώριζε τὸν υἱὸν του, ματαρευμένον ἔτσι...

Ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἀγγλίδος.

Δι' αὐτὴν τὸ πρᾶγμα ἦτο κάπως δυσκολώτερον, διότι ἐπρόκειτο νὰ βαφοῦν καὶ τὰ μαλλιά της. Ὡς γνησίᾳ Ἀγγλίς, ἡ Μίς Φλώρυ δὲν κατεδέχετο νὰ ἔχουν τὰ μαλλιά της ἄλλο χρῶμα, ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς καλαμιάς, — ἀλλὰ τέτοια κόμη ὀλίγον ἐταίριαζε βέβαια εἰς κρανίον ἰνδικόν.

Τὸ ἀγαθὸν πλάσμα κατέπνιγε τοὺς στεναγμούς του, ἐφ' ὅσον τὸ πετρὸν ἄπλωνε, πρῶτα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῶν ποδῶν της, τὸ ἀπαίσιον μῆγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Μπαμποῦ.

Ἀρ' οὐ τὰ μαλλιά της ἐγίναν ἐδερόχροα καὶ τὸ δέρμα της ἐλαϊόχρουν. Ἡ Μίς ἐφόρεσε τὸ ἄσπρον ἀντερί μετὰς χρυσεῖς τρέμουσες, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κοκκίνου στροφίου, ἐπροτιμήθη ἕνα φέσι ἀπὸ μεταξωτὸν ὑφασμα κεντητόν.

Ἡ κίτρινη παντοῦφλες ἐτέθησεν εἰς τοὺς πόδας της, καὶ τέλος τὸ μεγάλο πολυχρόμον σάλι ἐκάλυψε κομφῶς τοὺς ἰσχνούς της ὤμους.

Με τοὺς ἀργυροὺς κρίκους εἰς τὰς γυνᾶς κνήμας καὶ μετὰ τὰ πολλὰ βραχιόλια, ἡ Μίς Φλώρυ ἀπέκτησε διαμιάς ἐξωτερικὸν τόσον ἰνδικόν, ὥστε θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Βομβάην. Τόσον εἶνε ἀληθές, ἐναντίον τῆς γνωστῆς παροιμίας, ὅτι τὸ ράσον κάμνει τὸν καλόγηρον!...

ἴσως ἕνας προσεκτικὸς παρατηρητὴς θὰ ἐξεπλήσσετο βλέπων τὴν κατασκευὴν τοῦ προσώπου, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μελαγχροίνης αὐτῆς Ἰνδῆς... Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο μία ἀσήμικτος λεπτομέρεια.

— Ἀλλοίμονον!.. ἔλεγε στενάχουσα ἡ δυστυχὴς Φλώρυ· ποῖος θὰ μου τῶλεγε πῶς θὰ περπατήσω μιά μέρα ἔστὸ δάση τῆς Ζουλουλάνδης, μεταμορφωμένη εἰς Ἰνδὴν!.. Ἀλλὰ καὶ νὰ μου τῶλεγε καὶ νῆς, ὅθι τὸ ἐπίστευα ἐγὼ!...

Προηγούμενον τοῦ Μπαμποῦ μετὰ τὸ δῆμα του, — τὸ ὁποῖον, ἐννοεῖται, δὲν ἡλαττώθη καθόλου κατὰ τὸν ὄγκον, — τὸ ἰνδικὸν ξεῦχος ἠκολούθει μετὰ μεγάλα βήματα.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐταξείδευον οὕτω, συναντῶντες κάποτε, εἰς τὰ στενὰ μονοπάτια τῶν δασῶν, Ζουλοῦ μετὰ ὑπερήφανον ὕψος, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐβλεπον περιέργως. Ὁ Μπαμποῦ ὁμῶς ἐφρόντιζε νὰ κρύπτεται, φοβούμενος μήπως ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ.

Οἱ ταξιδιωταὶ ἀφιέρωναν ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον καιρὸν εἰς τὸν ὕπνον. Ἐπὶ ποδὲς δὲ ἐλάβανον καὶ τὰ λιτὰ των γεύματα, ἀπὸ τὰ τροφίμα, τὰ ὁποῖα εἶχε πάρῃ μαζί του ὁ Κάφρος. Ὅσον διὰ τὰ ἐμπόδια, τὸ δάσος τοῖς παρεῖχεν ὠραίους καὶ ἀφρόνους καρπούς.

Περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Μπαμποῦ ἐδείξε μακρίθεν τὸ χωρίον Βατλαπῆ.

Καθὼς εἶχε προσυμφωνηθῇ, μόνοι οἱ δύο Ἰνδοὶ θὰ εἰσῆρχοντο εἰς αὐτό, ὁ δὲ Κάφρος θὰ τοὺς ἐπερίμενεν εἰς τὸ δάσος.

Λαβόντες ὅλας τὰς ἀναγκίας ὀδηγίας, ὁ Γκὺ καὶ ἡ Ἀγγλὶς ἀπεχωρίσθησαν τὸν πιστὸν ὑπηρέτην καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο εἰς τὴν κοιλάδα.

Ὁ Γκὺ ἔφερε μαζί του ὀλόκληρον προμήθειαν ἀπὸ σιγάρα, μαχαίρια, περιδέραια κλπ. ἐξαχθέντα ἀπὸ τὸ πολῦ τιμον δῆμα.

Κτισμένον ὀπισθεν ἐνὸς βουνοῦ, περιχλεισμένον ἀπὸ φράκτιν ὀλοπράσινον, τὸ Βατλαπῆ ἀποτελεῖται ἀπὸ καμνιά εἰκοσαρία καλύβας, στρογγυλὰς ὡς κυψέλαι.

Ἡ κατασκευὴ τῶν καλυδῶν τούτων εἶνε ὁλωςδιόλου πρωτογενής. Φυτεύουν εἰς τὴν γῆν κυκλικῶς μίαν σειρὰν ἀπὸ κλάδους, τοὺς ὁποῖους κάμπτουν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐνωθοῦν ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ σημείον, διὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ ὑποστήριγμα τῆς στέγης.

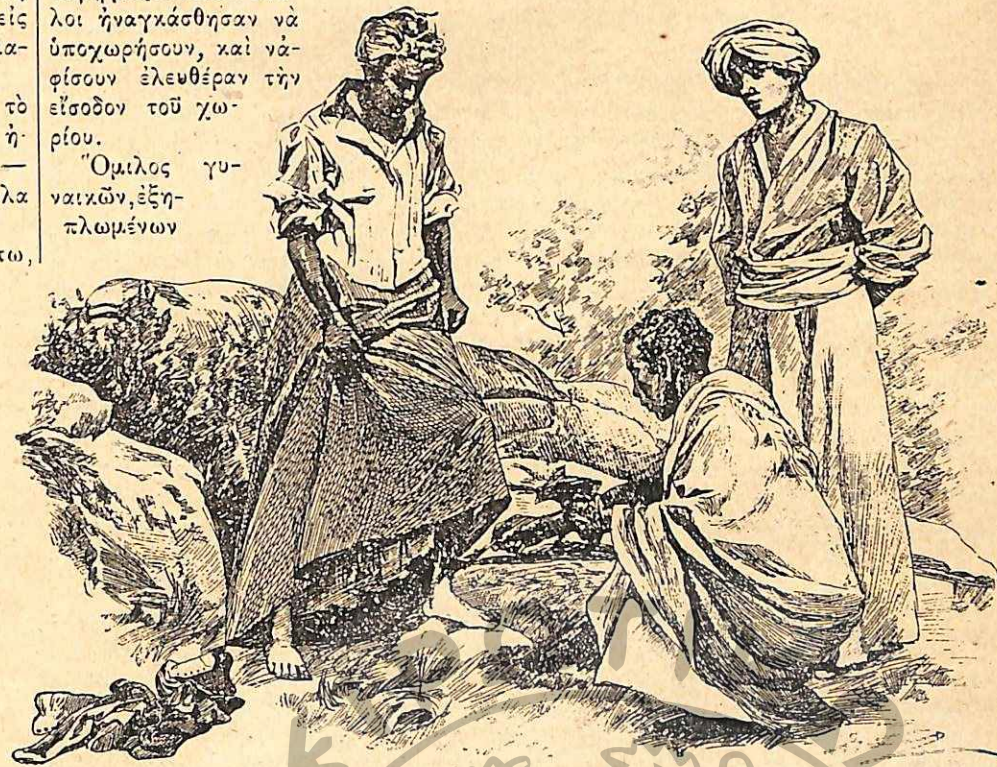
Ἐπειτα κατασκευάζουν ἕνα πλέγμα ἀπὸ κλάδους ὀριζοντίους καὶ το συνδέουν μετὰ βουρλα καὶ μετὰ κισσοῦς. Αὐτὸ εἶνε τὸ τοίχωμα γύρω-γύρω. Κάτω τὸ ἔδαφος εἶνε στρωμένον μετὰ πυκνὴν καὶ λεπτὴν χλόην.

Αἱ κατοικίαι αὐταὶ ἀποτελοῦν ἀρκετὸν καταφύγιον κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Ὅταν ἐπλησίασαν οἱ δύο ξένοι, δέκα δώδεκα πελώριοι σκύλοι ἐχύθησαν κατ' ἐπάνω των, γαυγίζοντες λυσσώδως.

Ὁ Γκὺ ἡμύνη γενναίως μετὰ τὸ χονδρὸν μπαστοῦνι, τὸ ὁποῖον ἐπρονόησε νὰ πάρῃ μαζί του. Οἱ σκύλοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν, καὶ νὰ φύσιν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου.

Ὁμιλος γυναικῶν, ἐξηπλωμένων

Τὸ ἀγαθὸν πλάσμα κατέπνιγε τοὺς στεναγμούς του. (Σελ. 132, στήλ. γ')

κατὰ γῆς μετὰ τὴν κοιλιάν, ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς ξένους. Ἀλλ' οἱ ἄνδρες δὲν ἐκινήθησαν καθόλου.

Καθήμενοι σταυροπόδι, ἐκάπνιζαν τὰ σιγάρα των, ἔχοντες τὸ ἀνχμῆνον ἄκρον τοῦ καπνίσματος εἰς ὁ μᾶλλον ἐν χεῖρει παρὰ τοῖς Ζουλοῦ, τὸν διατηροῦν δὲ ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐξευρωπαϊσμένα κέντρα τῆς Νατάλης ἢ τοῦ Ἀκρωτηρίου. Ἐπρεπε νὰ κυττάξῃ κανεὶς δύο φορές διὰ νὰ πιστεύσῃ παρομοίαν θεσιότητα. ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐνόμιζεν ὅτι αἱ γλῶσσαι τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ εἶνε ἀκαυστοί!

Ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐφοροῦσαν περιζωμα δερμάτινον. Ὅλοι ὁμοῦ εἶχαν περιδέραια καὶ βραχιόλια ἀπὸ χάνδρας ἢ ἀπὸ κοράλια.

Τὰ κοράσια καὶ αἱ νεάνιδες δὲν ἦσαν περισσότερον ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Μόνον αἱ ὑπἄνδρου γυναῖκες ἐφο-

ροῦσαν ἐν σκέπασμα, τὸ ὁποῖον ἄφινε γυμνὸν τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος.

Τὰ βρέφη, τυλιγμένα μετὰ δέρματα, ἐκρέμντο εἰς τὴν ράχιν τῶν μητέρων των, αἱ ὁποῖαι τὰ ἐθόλαζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὄμον.

Ἀπέξω ἀπὸ μίαν καλύβην, μία γραία μαύρη ἐποποθέτησεν εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπιμελῶς καθαρισμένον, μεγάλην ζύμην, τὴν ὁποίαν ἐσκέπασε μετὰ μέταλλινον δίσκον, γεμάτον ἀναμμένα κάρβουνα.

Ἦτο ὁ ἄρτος τῆς οἰκογενείας τῆς, τὸν ὁποῖον ἐψηνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Τὸ ἀριπύκνιον ἐτριγύριζαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,

σιωπηλὰ καὶ σοδὰρ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ παγκνῖδια των.

Αἱ συνομιλίας ἔπαυσαν. Ὑποπτοί, κυττάζοντες λοξῶς, οἱ ἄνδρες ἐπαίξαν μετὰ τὰ «κνοκέρια» των, χονδρὰ μπαστούνια μετὰ σφαιρικὴν λαβὴν, τὰ ὁποῖα μετὰ τοῦ τόξου καὶ τοῦ πελέκους, ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον ὄπλον των. Καὶ εἰς τὰς χεῖρας των ἀποβαίνει τότε ἐπικίνδυνον αὐτὸ τὸ ὄπλον, ὥστε εἰς τοὺς Ζουλοῦ, τοὺς διεσπαρμένους εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἀπηγορεύθη νὰ το φέρουν.

Μολονότι οἱ Ἰνδοὶ εἶνε ἐκτάκτως πολυάριθμοι εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, οἱ κάτοικοι τοῦ Βατλαπῆ (οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, δὲν εἶχον περὰ τῆς σύνορα τῆς Ζουλουλάνδης), ἐξίσταντο καὶ ἀποροῦσαν, ἀπὸ τοῦ νὰ ἦλθον τάχα καὶ τί νὰ ἐγύρευαν ἐκεῖ τὰ παράδοξα αὐτὰ ὄντα. Αἱ γυναῖκες ἐσηκώθησαν καὶ ἐπιστοχώρησαν ὀλίγα βήματα. Τὰ ἀραπά-

κία έτρεξαν κ' έχώθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων των. Ἦδη οἱ ἄνδρες ἐσφύριζαν τοὺς σκύλους των καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ πρὸς αὐμναι.

Ὁ Γυῖ εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τους δώσῃ νὰ ἐννοήσουν, μ' εὐγλωττον παντομίαν, ὅτι αἱ διαθέσεις του ἦσαν φιλικώταται. Ἀκίνητοι καὶ ἄρῳνοι ὡς ἀγάλματα, οἱ ἰθαγενεῖς ἐκύτταζαν τοὺς Ἰνδοὺς μὲ βλέμμα κάθε ἄλλο παρὰ εὐμένει.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

(Τέλος· ἴδε σελ. 126.)

«— Ἀμφιβάλλω, εἶπεν ἡ Λιτότης ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά της. — ἂν ἐγὼ ἐπέτυνα περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἐπὶ γὰρ εἰς ἓνα χωρίον τῆς Γερμανίας, ὅπου οἱ χωρικοὶ ἐμεθοῦσαν ὅλην τὴν ἡμέραν πίνοντες ζυθον. Ἐκεῖ ἐκατοικοῦσε καὶ ἓνας ἄνθρωπος πολὺ πεπαιδευμένος καὶ σημαντικός, εἰς τὸν ὅποιον ἐνέπνευσα τὴν ιδεάν νὰ κλείσῃ τὰ ζυθοπωλεῖα τοῦ χωρίου. Ἐνῆργησε καὶ το κατώρθωσεν. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὴν μύρῃν ἐπείσαν εἰς τὸ κρασί, καὶ τὸ ἀποτελεσμα ἦτο τὸ ἴδιον!»

Ἐπειτα ἔλαβε τὸν λόγον ἡ Ἀνδρεία.

«— Ἀκούσατε τώρα καὶ ἐμέ, εἶπε μὲ ὀλιγωτέραν προσέτιαν τῆς συνήθους. Ἡ ἄμαξα εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβήκα, ἔφερε δύο περιηγητάς: ἓνα κύριον, ἀξιωματικὸν τοῦ ἀγγλικικοῦ στρατοῦ, καὶ μίαν κυρίαν, τὴν σύζυγον του. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκαμνε ψυχρός, κ' ἐγὼ ἐτυλίχθηκα μὲ τὸ ἐπανωφόρι τῆς κυρίας, ὥστε ὅταν τὸ ἐφόρεσε μετ' ὀλίγον, ἐγὼ ἐμβήκα μέσα της. Δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν τάποτελέσματα. Πρὶν φθάσωμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ζεύγος ἐμάλωσε δύο φοράς, καὶ πάντοτε ὑποχωροῦσε ὁ κύριος. Ὅταν μετὰ τινων ἡμερῶν διαμονῆν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὰ πράγματα ἔγιναν τρεῖς χειρότερα. Ἡ κυρία ἐμάλωνε μὲ ὅλους τοὺς συναδέλφους τοῦ συζύγου της. Καὶ ὅταν δὲν ἐτιμωροῦντο σύμφωνα μὲ τὴν ἀπαίτησίν της, τότε ἐκείνη κατέφευγεν εἰς τὴν αὐτοδικίαν καὶ τοὺς ἐχειροτονοῦσε μόνῃ της. Ὁ σύζυγός της ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην του, ἐκείνη δὲ ἔγινε τόσον ἀπεχθὴς, ὥστε κ' ἐγὼ τὴν ἐσιχάθηκα καὶ τὴν ἐγκατέλειψα.

«— Ὡρα! ὥρα! εἶπεν ἡ Ἡπιότης. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἔκαμα κάτι χρησιμικόν. Ἐπὶ γὰρ μακρυά, εἰς ἓνα τόπον τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὁ λαὸς ὑπέφερε τὰ πάνθεν ἀπὸ τὴν σκληρότητά ἐνός τυράννου. Ἡ ὑποταγὴ ὅμως ἦτο φαινομενική, διότι ὑπ' αὐτὴν ἐκρύπτετο ἔξαρσις καὶ ἀγανάκτησις φοβερά. Ὅλα ἦσαν ἐτοιμα διὰ τὴν ἐπανάστασιν, καὶ μόλις

μικρὸς σπινθὴρ ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐκραγῇ. Ἐγὼ τότε τί κάμνω; Ἀντὶ νὰ φάσω τοὺς πατριώτας νὰ ἐκτελέσουν τὸ σχέδιόν των, δὲν στέκομαι ἡσυχα, τρέχω ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον, ἐμπνέω εἰς ὅλους φιλήσυχα αἰσθήματα, κατευνάζω τὸν λαὸν καὶ τὸν πειθω, ὅτι καὶ ὁ σκληρότερος ζυγὸς εἶνε προτιμώτερος ἀπὸ στάσεις καὶ αἱματοχυσίας.»

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τῆς Ἡπιότητος, αἱ Ἀρεταὶ δὲν ἐθαύμασαν πολὺ τὸ κατόρθωμά της, καὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν Μετριοφροσύνην, ἡ ὁποία ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

«— Ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὰς Ἀθήνας μήπως εὕρω πούθενά καμμίαν θέσιν. Ἀλλὰ πού! Τρεῖς μῆνας ἐγύριζα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἄστεγος. Αἱ κυρίαι τῆς ἀριστοκρατίας ἐχαμογελοῦσαν κ' ἔλεγαν, ὅτι πρῶτην φορὰν ἀπῆντησαν τόσον σχολαστικὴν δεσποινίδα. Φαντασθῆτε ὅτι κατήντησα νὰ ζητήσω θέσιν μετὰ τῶν ὑπηρετριῶν. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε, ὅτι μὲ αὐτὰς ὑπῆρξα εὐτυχέστερα. Ὅσαι ὑπηρετοῦσαν εἰς πλοῦσια σπίτια, οὐδέποτε εἶχαν ἀκούσῃ τὸ ὄνομα Μετριοφροσύνης. Μία μόνον, ποῦ εἶχεν ἔλθῃ ἐσχάτως ἀπὸ τὴν Ἀνδρῶν, μὲ ὑπεδέχθη μὲ κάποιαν εὐγένειαν, ἀλλὰ καὶ αὕτη, πρὶν συνειθίσῃ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, συνείθισε νὰ ζῇ χωρὶς ἐμέ, καὶ μ' ἔδιωξεν ὡς βάρος περὶ τὸν... Ἀπεφάσισα μὲ λύπην μου νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ὄρατον φύλον, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εὑρίσκα τὸ ἰσχυρὸν πλέον φιλόξενον. Αἱ προσδοκίαι μου δὲν διεψεύσθησαν. Ἐνας νέος βουλευτής, εὐφροσύνας καὶ πολυμαθὴς, μ' ἐδέχθη μὲ μεγάλην εὐμένειαν. Μόνον μίαν ἀντίπαλον ἡῦρα εἰς αὐτόν: τὴν Φιλοδοξίαν. Καὶ αἱ δύο μὲς εἶχαμεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ τον διευθύνωμεν. Ὅσakis, παραδείγματος χάριν, ἡ Φιλοδοξία τὸν προέτρεπε νὰ συγγράγῃ τίποτε, ἐγὼ ἀμέσως τὸν ἐπειθα ὅτι αὐτὸ πού θὰ ἔγραφε δὲν θὰ ἦτο ἄξιον δημοσιεύσεως. Ὅταν ἐλάμβανε τὸν λόγον εἰς τὴν Βουλὴν, τοῦ ἐνέπνευσε τόσον πολὺ τὴν ιδεάν ὅτι ἦτο ἀνίκανος, ὥστε ἔχανε τὴν σειρὰν τοῦ λόγου καὶ ἐσιώπα. Εἰς τὸ τέλος τὸν ἔκαμα νὰ ποταρυνθῇ καὶ νὰ ποιοῦνται τὸσον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἰδιωτεύσῃ, ἀφίνων τὸ πολιτικὸν στάδιον δι' ἄλλους καλλιτέρας. Καὶ διὰ νὰ λησμονῇ τὴν πικρίαν τῆς ἀποτυχίας του, ἤρχισεν ὁ δυστυχὴς νὰ μεθᾷ.»

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ Μετριοφροσύνη τὴν διήγησίν της, ὅλαι αἱ ἀρεταὶ ἐκύτταζαν τὴν Πρόνοιαν, περιμένονσαι καὶ τῶν ἰδικῶν της περιπετειῶν τὴν ἐξιστόρησιν. Ἡλιπίζαν, ὅτι αὕτη τοῦλάχιστον ἦθελε τὰς ἱκανοποιήσῃ.

«— Ἐγὼ λοιπὸν, εἶπεν ἡ Πρόνοια, ἔμεινα εἰς τὸ Φάληρον ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔπειτα ἐπῆγα εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ἔγινε συντροφὸς ἐνός ἐρημίτου. Τὸν ἐδίδαξα νὰ μὴν παραβράζῃ τὰ κου-

κιά του, νὰ μὴν ἀφίνη ἀνοικτὴν τὴν θύραν του ὅταν βρέχῃ, καὶ ἄλλα παρόμοια· βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ δὲν ἐπροξένησα κανὲν καλόν, ἀλλ' οὕτε καὶ κανὲν κακόν. Μακρὰν ἀπὸ κάθε πειρασμόν, δὲν μου ἐδίδη ἀφορμὴ νὰ το κάμω. Τέλος πάντων, ἀδελφεῖ μου, πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μὲς ὅτι αἱ περιστάσεις εἶνε τὸ πᾶν. Ἐὰν ἡ Οἰκονομία παραδείγματος χάριν, ἐκατοικοῦσε μὲ τὸν λοχαγὸν ἀντὶ τῆς Γεννησιδωρίας, καὶ ἂν εἰς τὴν ἀνατολήν ἐπῆγγαν καὶ ἡ Ἀνδρεία ἀντὶ τῆς Ἡπιότητος, πόσα κακὰ δὲν ἦθελον προληφθῇ! Ἐννοῶ ὅτι ἡ ἀξία μὲς ἔλαττοῦται, ὅταν δὲν εὐρισκώμεθα καθεμίᾳ εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν· διότι τότε, ἐν ᾧ εἴμεθα Ἀρεταί, καταντῶμεν Κακίαι. Αἱ περιστάσεις πρέπει νὰ μὲς εἶνε εὐνοϊκαὶ καὶ σύμφωνοι μὲ τὸν χαρακτῆρά μὲς· διαφορετικὰ ἡ ἀξία μὲς χάνεται ἐντελῶς, ὅταν ἡ Σοφία δὲν κυβερνᾷ τὸ βῆμα καὶ τὰς διαθέσεις μὲς.»

(Διασκευὴ κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τοῦ λόρδου Lytton.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Γωνία. Ἀπλοῦν παράδειγμα Γωνίας, μὲ τὴν πρότασιν καὶ μὲ τὴν λύσιν της, εἶνε ἀρκετὸν νὰ σας δώσῃ σαφεστάτην ιδεάν περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ Σχήματος· τούτου:

+ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
★ + ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Τουρκίας.
★ ★ + ★ ★ = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
★ + ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
+ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαία πόλις.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλεῖα.

Λύσις: Μ Η Δ Ο Σ
Α Ι Ν Ο Σ
Δ Α Ν Ι Α
Δ Ο Ρ Ι Σ
Σ Ο Υ Σ Α

Ἀσπὴρ. — Τέσσαρες λέξεις, ἀποτελούμεναι ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν στοιχείων καὶ ἔχουσιν τὸ μεσαῖον στοιχεῖον κοινόν, ὥστε νὰ συνδέωνται ἀστεροειδῶς. Εἰς τὸ Σχῆμα γράφεται πάντοτε τὸ κοινὸν τοῦτο στοιχεῖον, ἴριζοντα δὲ ὡς συνήθως αἱ διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ἀστερικῶν σχηματιζόμεναι λέξεις, καθέτως, ὁρίζοντως καὶ διαγωνίως. Παράδειγμα:

★ ★ ★ ★ Λύσις: Κ Ι Ν
★ ★ ★ ★ Ι Α Σ Ω Ν
★ ★ ★ ★ Σ Η Σ
★ ★ ★ ★ Α Φ Α

Δικτυωτῶν. — Ὅπως εἰς τὸ Κυβόλεον, καὶ εἰς τὸ Δικτυωτὸν ἀναγιγνώσκονταί αἱ αὐταὶ λέξεις καθέτως καὶ ὁρίζοντως. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι τοῦτο δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν αὐτῶν λέξεων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκάστης λέξεως· ἀλλ' ἂν τὰ στοιχεῖα ἐκάστης λέξεως εἶνε ἐπτά, αἱ λέξεις θὰ εἶνε μόνον τέσσαρες, διότι ἀφίνονται ἐν τῷ μεταξύ κενὰ πρὸς σχηματισμὸν τοῦ δικτυῶν.

Ζητοῦνται, παραδείγματος χάριν, τέσσαρες λέξεις, καὶ ἐκ τοῦ ὁρσμοῦ των ἐννοοῦμεν, ὅτι εἶνε αἱ λέξεις: Σιβηρία, Βάδεια, Ραστόν, Ἀνάθημα. Αὗται συμπλέκονται εἰς δικτυωτὸν ὡς ἑξῆς:

Σ Ι Β Η Ρ Ι Α
Ι Α Δ Α Ν
Β Α Δ Ι Σ Μ Α
Η Ι Τ Θ
Ρ Α Σ Τ Ω Ν Η
Ι Μ Ν Μ
Α Ν Α Θ Η Μ Α

Διάφορα Σχήματα. — Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἔχομεν ἐν χρήσει πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα σχήματα, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ λέξεις συνδέονται μετὰ τῶν δι' ἐνὸς ἢ περισσοτέρων κοινῶν στοιχείων, καὶ ἀποτελοῦν ὅπως τὸ περιγραμματοῦ σχήματος, τὸ ὅποιον ζωγραφίζομεν πάντοτε δι' ἀστερίσκων, στιγμῶν, σταυρῶν κτλ. Ταῦτα εἶνε ὁ Σταυρὸς, τὸ ἄπλοῦν Τρίγωνον, τὸ ἄπλοῦν Τετράγωνον, τὸ Τραπεζίον, ὁ Μαίανδρος, τὸ Ψαροκόκαλον, ἡ Κλίμαξ, ἡ Σημαία, οἱ Κρίκοι, τὸ Κάθισμα, τὸ Βέλος, καὶ ὅλα ὅσα ἐπενόησεν ἕως τώρα ἡ θὰ ἐπινόησῃ ἡ γέννησις φαντασίας τῶν Συνθετῶν. Ἐχομεν ἀκόμη καὶ συνθετὰ Σχήματα, οἷον Τετράγωνον μετὰ Σταυρῶν, Κυβόλεον μετὰ Διαγωνίων, Πυραμίδα μετὰ Τριγώνων κτλ. κτλ. Ἀλλὰ θὰ ἦτο περὶ τὴν πολυλογία νὰ κάμωμεν λόγον δι' ἐν ἑκάστῳ ἐξ αὐτῶν ἄλλως τε καὶ ἐκείνων, ὁ ὅποιος γνωρίζει τοὺς κανόνας τῶν κυριωτέρων, — ὅσα εἶπα δηλαδὴ ἕως τώρα, — λύει καὶ σχηματίζει εὐκολώτατα οἰονδήποτε σχῆμα θέλει.

Μόνον διὰ τὸ ἄπλοῦν Τρίγωνον καὶ διὰ τὸν Σταυρὸν θὰ σημειώσω τοῦτο: Ἀντὶ νὰ ὁρίσωμεν τὰ λέξεις τῶν Σχημάτων τούτων, ἐνίοτε διδομένον μόνον τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα τὰς σχηματίζουν. Παράδειγμα:

«Διὰ τῶν στοιχείων ΑΔΓΙΜΝΣΩΝ νὰ σχηματισθῇ Τρίγωνον.» Καὶ: «Διὰ τῶν στοιχείων ΑΒΙΜΜΝΣΦΩ νὰ σχηματισθῇ Σταυρὸς.» Αἱ λύσεις εἶνε:

Σ Ω Μ Α Ε
Ι Γ Δ Μ Μ Ω Ν
Ω Α Φ
Ν Ι Σ

Ὡς βλέπετε τὰ στοιχεῖα γράφονται εἰς τὴν πρότασιν κατὰ τὴν ἀλφαβητικὴν των σειρὰν.
(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεὸς τοῦ Σκανδαλιάρη τὸν ἐρωτᾷ:

«Ἐ» πὺς πάγει ἡ φωτογραφική; Ἐμὰς ἐν φωτογραφῇ:

— Τώρα ἀρχίζω νὰ μανθάνω, καὶ γι' αὐτὸ φωτογραφῶ μόνον μικρὰ παδιά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπαθελίου Ρόδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Θερμοπόλιν (Α. Θ. Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμν σου ἐγκρίνω καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Ἐλαβὰ τὴν συνδρομὴν σου καὶ εἶδα ὅτι ἐκράτησες 40 λεπτά διὰ τὰ Ταχυδρομικά τῆς ἐπιστολῆς σου. Ἀδικον αὐτό, διότι τὰ ἔξοδα ἐπιστολῆς δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαρύνουν ἐμέ.

Ἀχ, τί μου κάμνουν μερικὰ παιδιά, ποῦ δὲν διαβάζουν τὸν «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ»! Μὲ βάζουν εἰς τὸν κόπον νὰ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια εἰς κάθε φύλλον, δηλαδὴ ὅτι δὲν δέχομαι Ἀσκήσεις παρὰ μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς Σύθεσιν Ἀσκήσεων, καὶ ὅτι αὐταὶ ποὺ δημοσιεύονται φέτος εἶνε αἱ ἐγκριθεῖσαι εἰς τὸν τελευταῖον Διαγωνισμὸν. Λυποῦμαι πολὺ, ἀγαπητέ μου Γεωργίε Δ. Κατερινόπουλε, ποῦ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σ' εὐχαριστήσω μ' ἴσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ποὺ εἶχα· ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ.

Ὅχι. Ἐλπίς τῶν Δυστυχῶν, ἡ λύσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 56 Ἀσκήσεως δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε «ὁ ἄνθρωπος» διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ζῶν. Ὅα μὲν ἔπος ἴσως εἶνε ζῶν λογικόν· ναί, ἀλλὰ τότε ἡ ἐρώτησις δὲν θὰ εἶχε τὸν λόγον της· θὰ ἦτο ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι λύνονται ἀμέσως· τὸ πολὺ-πολὺ θὰ εἶχε θέσιν ὡς «Ἀπρόσδοκον».

Ἄ, σὺ ἦσουν, Κορινθιακὸν Κῆμα [Ε], ποῦ μου ἔκαμες τὴν Πρωταπριλίαν μὲ τὰ παράπονα; Κ' ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ἦτο καμμία κατεργαροῦλα, ἐν ᾧ ἦτο ἓνας... κατεργαράκος. Καὶ τοῦ χρόνου. Πολὺ μου ἤρρεσεν ἡ ἐπιστολή σου διὰ τὰ Ἅγια Πάθη καθὼς καὶ τὸ ποίημά σου «Στὰ δάση»:

Ἐστὰ δάση περπατῶ
Καὶ τὰνδονάκια λένε
Τραγοῦδι σιγαλὸ.
Καὶ πάλιν σιροκλαῖνε...

Πραγματικῶς, Λουλουδί τῆς Καροδῆς [ΕΕ] σοῦ ἀξίζουν δύο Εὐτήματα διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν καλλιγραφίαν. Καλὲ σὺ γίνεσαι καλλιγράφος πρώτης τάξεως! — Εἰς ἑκάστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐκωκλεῖς γραμματοσχημὸν τριῶν millimètres. Ἄς το λάβουν ὑπ' ὄψιν καὶ ὅσοι ἄλλοι μεταχειρίζονται αἰγυπτιακὸν γραμματοσχημὸν.)

Ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας, — ἡ ὁποία μου γράφει πάλιν χίλια δύο ὥραϊα, — συνιστᾷ θερμῶς εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν εὐφρόνων φίλων μου καὶ μίαν ἄλλην πτωχὴν ἀλλ' ἐπιμελεστέτην μαθήτριαν, θὰ εἶνε εὐγνώμων πρὸς ὅτινα ἦθελὲν τὴν ἐγγράψαι.

Μοῦ ἤρρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, Ἀθανάσιε Ψαλτιδῇ. Ἰδική σου ἦτο ἐκείνη ἡ διαφανὴς κάρτα, ποῦ παριστάει τὸ Τροκαδερὸ φωταγωγούμενον; Πολὺ εὐμόρφη καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλ' εἶχες λησμονήσῃ νὰ βάλῃς τὸνομά σου, καὶ το ἐμάντευσα μόνον ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα. Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι γράφεις ὅσα αἰσθάνεσαι. Αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεῖ θοῦν εἰς τὸ προσεχές.

Φαντάζομαι τὴν χαράν σου, Θεσσαλικῇ Ἰακινθε, ποῦ ἐκέρχισες ἐν ποδῷ τὸν τόσον ὥραϊον. Νά το χαρῆς. Ἀσπάζομαι καὶ τὴν ἀγαπητὴν Γαλιάντραν, τῆς ὁποίας ἡ πρότασις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Δάλια, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ὅχι, ποτὲ αἱ ἐπιστολαὶ σου δὲν μου ἔδωσαν ἀφορμὴν παρπῶν. Εἶνε πάντοτε καθὼς πρέπει. Μὴ με λησμονῇ [Ε] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν· Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου σου. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μου γράφεις, ἀλλῃθι καὶ εἰς τὴν ἀποφασίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς μου ἐργασίας.

Ἐμὰς τὸ δυστύχημά σας, Ἀμαρυλλίς, καὶ δὲν φαντάζεσαι πῶς μ' ἐλύπησε. Μὲ μεγάλῃ εὐχαρίστησιν θὰ σε ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖον, ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πρὸ καιροῦ, — ποῦ γράφει ἡ Ἀδρα Καρδία, — μὲς εἶχεν ἐπισκεφθῇ εἰς κύριον μεσηλὶ καὶ εὐπαίδευτος, ἐκείνη δὲ τὴν ὥραν κατὰ τύχην ὁ ταχυδρόμος μοῦ ἔφερε τὸ φύλλον σου. — Ἄ, μοῦ εἶπε τότε ὁ κύριος· εἶσαι συνδρομητρία εἰς τὴν Διάπλαιν; εὐγε εἶνε τὸ μόνον περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι κατὰλληλον διὰ τὴν ἡλικίαν σας καὶ συγγράμματα τόσον ὠφέλιμα! — Ἐγὼ τότε τοῦ εἶπα τὰ ρέστα, τοῦ δεῖξα μάλιστα καὶ τὸν περυσινὸν τόμον σου, τὸν ὅποιον μοῦ ἐξήτησε πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ τοῦ τον ἔδωσα. Χθὲς ἀκριβῶς ἦλθε πάλιν διὰ νὰ μου φέρῃ τὸν τόμον. Μὰ εἶνε ἀδύνατον, Διάπλαις μου, νὰ σου περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ! — Ἡ Ξευρα, μοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ Διάπλαις ἀρελεῖ τοὺς Ἑλληνόπαιδας, οὐδέποτε ὅμως ἤλπιθα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ τέρψῃ καὶ μεγάλους, ἡ μάλλον γέροντας ὡς ἐγώ. — Ἦτο ἰδιὸς κατενθουσιασμένος μὲ τὸν «Θαυμάσιον Ὀρενέκον»· ἀλλὰ

ὅλα, ὅλα τοῦ ἤρσαν· φαντάσου ὅτι ἀνέγνωσε καὶ τὸν «Λαχανάκην» καὶ τὸν ἡῦρεν εὐφύστατον...»

Κάθε ἄλλο παρὶ τὴν ἐπιστολήν σου, Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος, εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ κ. Φαίδων, ὅταν ἔγραφε περὶ ἐπιστολογραφίας. Τὸν ἠρώτησα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ ἐπιστολή σου ἦτο πολὺ εὐπρεπὴς, σκοπεῖν δὲ νὰ σου ἀπαντήσῃ.

Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μελαγχολία χωρὶς αἰτίαν, Ἀγγελε Ἀγγερινέ! Πιθανὸν κάποτε νὰ λαμβάνῃ, ἀλλὰ πάντοτε ὑπάρχει. Ἐπειδὴ δὲ συνήθως τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν αἰτίαν νὰ μελαγχολοῦν, δι' αὐτὸ ἔγραφα ἄλλοτε εἰς τὴν Μόρτωσιν ὅτι ἡ παιδικὴ μελαγχολία μοῦ φαίνεται παράξενη.

Ξεύρεις τί νὰ κάμνης, Ζιζάνιον Γυμνασίου; Ὅταν στέλλῃς τετράδιον, νὰ βάζῃς μέσα ἓνα χαρτάκι, — τὸ μπλιέτο σου π: χ: — καὶ νὰ γράφῃς εἰς τὸν μετ' οὐ ἀνταλλάσσεις ὅτι ζητεῖς καὶ τὸνομά σου. Ἐστὶν διὰ σὲ εἶνε τὸ ἴδιον, καὶ δι' ἐμέ καλλίτερον. Διότι, τὸ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι, διὰ νὰ ἔχω τόπον, θὰ καταργήσω ποτὲ τὰ Νησιακὰ Ἀναγνώσματα τὰ ὁποῖα διασκεδάζον τὴν πρῶτην χιλιάδα παιδικία!

Ἀναυρε (Ν. Δ.) δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ χαίρω πολὺ ποῦ ἀρχίζομεν ἀλληλογραφίαν. Ἀγγελλίαν σοῦ ἔστειλα. Ὁ Ὀδῆος εἶνε τυπωμένος εἰς τὸ 1^{ον} φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου.

Καλλιθεῶ Ἀποκοιτόρε, δεκτὸν ἄρ' οὐ το βέλγος τούτον. Ἐλαβὰ τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀδελφῆς σου καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ.

Μὲ ἀπεξημῶσε, Ταγγαρέλια [ΕΕ] διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν σου ἡ ὥρα αὐτὴ ἐπιστολή. Ὅχι, οὐτε διὰ τὸν Ἀῶρον Μαργαρίτην δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἐξαιρέσις εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται πάντοτε ἀπὸ ψευδώνυμον πρὸς ψευδώνυμον. — Τὸ ἀκούεις καὶ σὺ, Ἀθακούμ, ποῦ προτείνεις ἀνταλλαγὰς μὲ τὸνομά σου; Ὅσον διὰ τὰς πληροφορίας σου, δὲν τὰς δημοσιεύω, διότι πολλοὶ γνωρίζουν τὰ ψευδώνυμα πολλῶν, καὶ φαντάσου τί θὰ ἐγίνετο.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα ἀσπάζεται τὸ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου καὶ τὸν Ξετινεμένον Σινωπέα, ἐρωτᾷ δὲ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκύρας ἐὰν λαμβάνῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀύσεων. — Ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας ἀσπάζεται τὴν Τριφλόμυραν, καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὰς ὥρας ἀπαντήσεως τῶν Μ. Μυστικῶν της. — Ἡ Μοστηριώδης Φίσις στέλλει ἓνα γλυκὸν φίλ εἰς τὰς φίλας τῆς Ἀδραν τῆς Κερκύρας, Ἐρμητίδα καὶ Κωπηλάτιδα Κῆθον. — τὸ Εὐδοκίον Ἀνθὸς ἀσπάζεται τὴν Ἐρμητίδα καὶ τὴν πληροφοροῖ ὅτι τὸν Αὐγουστὸν θὰ ὑπάγῃ εἰς Κρήτην. — Ἡ Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξὶς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τ

τὴν ἐπιστολὴν μίς φίλης της—ἡ Τσιγγαρέλλα ἀσπάζεται τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ— τὸ Λευκὸν Κρίνον πληροφορεῖ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον ὅτι δὲν το γνωρίζει προσωπικῶς, τοῦ εὐχεταὶ δὲ ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῇ διὰ τὰ γενέθλια του— ὁ Κουασιμόδος χαιρετᾷ τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει καλίστα— ὁ Ρόδιος Δόκιμος μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ τὸν ὀνόμα του εἰς τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάτης— Αἱ διπλαῖ καὶ τριπλαῖ μερικῶν παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Νευρόσαστον μὲ τὸν Γρανικὸν καὶ Κελτικόν— ὁ Μικρὸς Μερθιανὸς μὲ τὴν Κατσαρχιάλλων, Κελτικόν, Αρεμῶν τῶν Πατησίων, Χρυσὸ Φαράκι καὶ Ἀγρὸ Μενεξεδάκι— ὁ Αἰ-Αἰ-Χάρ μὲ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσὶν καὶ Ἰδαρικὴν Γλυκύτητα— ἡ Ἐσπερινὴ Αὔρα μὲ τὸ Ναυτόπουλον τοῦ Νείλου— ὁ Καλοθερμιμένος Γύτος μὲ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον, Ζιζάνιον Ἀρσάκειον καὶ Ζιζάνιον τῆς Γεωτονίας— ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μὲ τὸν Λιακὸν Κρίνον, Λιακὴν Βραδυάν, Λιατοπούλαν, Λιακὴν Πανσέληνον καὶ Σπῆλαιον Δοξαπατῆρ— ἡ Μικρὰ Ἀμαζὼν μὲ τὴν Λιονοσκεπὴ Ἀίρην, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Εὐγενὴ Καρδίαν, Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Μὴ με ληυμόνει— ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν μὲ τὴν Ἰδαρικὴν Γλυκύτητα— τὸ Λευκὸν Κρίνον μὲ τὴν Διονυσιάδα Πηγὴν, Τράταν τοῦ Εὐρίπου, Ροδόχρουν Βιολέτταν καὶ Ἐρυθρὸν Νέφος— τὸ Ἐαρινὸν Ἀρώμα μὲ τὴν Τραγιάσαν, Ψευδοδικηγόρον, Κρητικὴν Σημαίαν, Φοντάρ τῆς Εὐγενίας καὶ Ἀἰ-Λάιφ τῶν Πατησίων— ἡ Ὀρειροπόλος Ψυχὴ μὲ τὸ Κωρύκειον Ἀγρον, Βίτωρα Οὐγγρὸν, Δορυφόρον τοῦ Διός, Σπάθην τοῦ Ἀργιανῶν καὶ Καντακὶν Ἡλιον— ὁ Νάρ-Λίγγ μὲ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν, Μόνωσιν καὶ Βίβλαν— ἡ Κωπηλατικὴ Κύθον μὲ τὴν Αἰγιναίαν Ἀθηναίαν, Ἐρυθροὺς Σταυροὺς, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, Κόκκινον Καπελάκι καὶ Μή μου Ἀπτον— ἡ Μόνωσις μὲ τὴν Ἀμετάβλητον Καρδίαν, Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα, Λιονοσκεπὴ Ἀίρην, Εὐδοσιον Ἀρθος καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα— τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μὲ τὴν Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα, Μικρὰν Ἀρθοδόμητον, Πεπρωμένον, Ἀγγελον Αὐγερινὸν καὶ Ἀτίθασσον— ἡ Ἀρθομέτη Ἀμυγδαλὶ μὲ τὴν Κελιδόστην— ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας μὲ τὸν Ναυτοπαίδα, Κελτικόν, Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, Ἐπτακατέρραρον Σάμιον καὶ Νάρ-Λίγγ— τὸ Σοῦρτα-Φέρτα μὲ τὸν Ἀγγερον τῆς Ἀγάτης, Ἀγρὸ Μενεξεδάκι, Σεμνὴν Κόρη καὶ Στραβοξυλον— τὸ Λουλοῦ δι τῆς Καρδίας μὲ τὴν Τράταν τοῦ Εὐρίπου, Ροδόχρουν Βιολέτταν, Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Ἐσπερινὴ Αὔρα καὶ Μικρὰν Βιολίστριαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀρθομέτην Ἀμυγδαλὶν (ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ τιμῇ τὸ ὄρκιον τῆς Ψευδώνυμον) νὰ τῆς ζήσῃ τὸ ἀδελφάνκι) Ἐρυθρὸν Νέφος ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὁμοιότητην περιγραφῆς τοῦ Κοιμητηρίου, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ νυκτωζίαν) Σοῦρτα-Φέρτα, Βολιώτικο Κρασί (ἔχει καλὸς ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἐκ τῶν Π. Πνευμάτων πού μου στέλλεις εἶνε πολὺ γνωστά) Μυστηριώδη Φύσιν (ἐλήφθη καὶ εὐχαριστῶ πολὺ φίλκι μου τὰ ἐξαδελφάνικα σου) Θεοσαλικὴν Ἀκτίνα, Κρητικὸν Πέλαγος (ἔστειλα) Λευκὴν Μαργαρίταν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὁμοιότητην) Μολὼν Λαβὲ (χαίρω πού γέγινες καλὰ, ἔστειλα) Τριφύλι (αἱ λύσεις δεκατὰ) Φιλέρην Ρόδον (ἔστειλα) Πρόδικον τὸν Ἴσον (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικά, ἀλλὰ περὶ τῆς λήψεως τῶν δὲν ἀπαντῶ) Κόρη τῆς Σινώπης (ἀληθῶς ἀνέστη! εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὁμοιότητην) Πικραμένην Καρδούλαν

(σου ἀντεύχομαι κάθε χαράν) Μεμυρίδα (εὐχαριστῶ πολὺ) ἡ κίρτα σου ἀπὸ τὰς κομποτεράς πού ἔλαβες) Εὐδοσιον Ἀρθος, Ροδόχρουν Ἀρθομέτην Ἀνοξίαν (ἤθελα νὰ ἤξευρα τί σε ἀπασχολεῖ εὐχαριστῶτερον: τὰ μαθήματα ἢ ἡ μικρὰ ἀνευθούλα; ἀλλ' αὐτὸ πιά εἶνε μεγάλον μυστικόν, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ το φανερώσῃς) Κόκκινην Ἐξοχὴν (ὁμοιότης εἶνε ἀκόμη συνδραμηταί, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ τοῖς στείλῃς τετράδια βεβαίως ἡμπορεῖς νὰ βάλῃς πέντε τετρεῖς ἑνα φακέλλον, ἐπικολλῶν τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον) Λευκὸν Τάκινθον (σου ἔστειλα καὶ τὸν τόμον τοῦ 1898, ὁ ὁποῖος θὰ σου ἀρέσῃ ἀκόμη περισσότερον) Νέμον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὁμοιότητην περιγραφῆς) τὰ δέοντα ἐκ μέρους μου πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφὸν σου) Γ. Ν. Φαρμακίδη (βραβεῖον ἔστειλα) Αἰκατερίνην Γ. Χάλδα (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀνατέλλοντα Ἀστέρην (χαίρω πού ἔλαβες μέρος καὶ σὺ εἰς τὴν ὁμοιότητην ἐκδρομῆς τοῦ Μεσολογγίου [Ε] διὰ τὴν καλλιγραφίαν) Παριστριαν ([Ε] δι' ὅσα ὥρατα μὴ γράφει περὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπορῶν) Ἀταβύριον Ρόδον ([ΕΕΕΕΕ] ἀπὸ αὐτὰ πλέον ἐννοεῖς πόσοι μου ἤρσαν ἡ περιγραφὴ τῆς ἀρχαιολογικῆς σας ἐκδρομῆς) Ἀντὸν Νάστου (ἐγκαρδίου εὐχάς) εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὁμοιότητην) Μαύρην Προσωπιδόφρον (ἡ Κικὴ εἶνε μία ἀπὸ τὰς μικροτέρας ἀδελφάς τοῦ Ἀναλίου θὰ μ' ἐρωτήσῃς καὶ ποῖς εἶνε ὁ Ἀναλίας; ὁ χαριτωμένος ψυχονίδης μου...) Μικρὰν Βιολίστριαν (ἀνταλλαγὴ δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ μόνον μὲ ψευδώνυμον) ἔγιναν καλὰ τὰ ματάκια; Κύκνειον Ἀσπί (αἱ λύσεις δεκατὰ) ἐγέλασα ἀρετὰ μὲ τὰς ἀγγελίας τῶν μαθητικῶν περιοδικῶν ἂν τὰς εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ ὁ κ. Φαίδων ὅταν ἔγραφε διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, θὰ ἐστόλιζε καλὰ τὴν ἐπιστολὴν σου) Ὑπερήφανον Ἰππεῖα (ἔστειλα) Δροσούλαν τῆς Ὀσσης (εὐγε, σύντομη καὶ καλογραμμένη ἡ ἐπιστολή σου) Ἑλπίδα Κόσμου (ἔστειλα ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 246) Παμφύλιον Κόλπον (θὰ το ἀναγείλω διὰ τοῦ φύλλον καὶ θὰ το ἰδῇς ἐγκλίως) Διονυσιάδα Πηγὴν (αὐτὸ δὲν γίνεταί: σὺ ὀφείλεις νὰ στείλῃς πρώτη) Μικρὸν Βιολίστην (ἔστειλα) Ἀριστομένην τὸν Μεσσήριον (νομίζω δὲ καὶ χωρὶς τὴν τιμωρίαν, θὰνεγνώριζες τὴν ὁρθότητα τῆς παρατηρήσεως τοῦ κ. Γυμνασιάρχου τὰ ἴδια δὲν σας εἶπε καὶ ὁ κ. Φαίδων τὴν ἄλλην φορὰ; οἱ μαθηταὶ δὲν πρέπει νὰ καταγίνονται εἰς ἐκδόσεις περιοδικῶν) Διονυσίαν καὶ Μαρίαν Π. Χαλκιδιὰ Σκαλιστήρι (χαίρω πού θὰ μου γράφῃς τώρα τακτικά) τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) Λευκὸν Κρίνον (ἔχεις ἄδικον νὰ νομίζῃς ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ; ἀλλ' εἰς δύο βραχείας ἐπιστολάς σου, δὲν ἀπάντησα, διότι δὲν κατώρθωσα νὰ τὰς ἀναγνώσω καὶ σου εἶπα διατ' Πίθηκον τοῦ Βορρέου (ἔστειλα) Μολὼν Λαβὲ ([Ε] διὰ τὴν ὁμοιότητην περιγραφῆς) Κυδαθηναῖον (τὰ λαμβάνω τακτικά) Λιακὸν Κρίνον (ἔστειλα) τὸν ἐπιστολὴν σου πρὸς τὸν Α. Π.) Κουασιμόδον (καὶ πῶς; δὲν σου ἀπάντησα; τὸ εἶδες βέβαια καὶ... σου ἐπέρασεν ὁ θυμὸς, ὥστε νὰ περιμένω καλλιγραφίαν) Ρόδιον Δόκιμον (ἔγινε γέλωτας λοιπόν! ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπάς) Ἀναμμένο Σπίρτο κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 20' Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὰ μέχρι τῆς 15' Ἰουνίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἱερῇ μας εἰς φακέλλον, ὡς ἑκάστοις περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τίμηται πρ. 1

169. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις.
Δύναμις οὐλασσία τὸ δευτέρον μου.
Καὶ τὴν ὁρηκεῖαν ἐκίρην.
Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ Κασσιάνου

170. Μεταγραμματισμός.

Μὲ τὸ πὶ τὸ πᾶν παγόνει
Μὲ τὸ ταῦ ἀμέσως λυόνει
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Γραμμοῦ Α. Λακαρίτου

171. Ἀναγραμματισμός.

Μέλος ἀπὸ αἰρίον εὐθύς θὰ σχηματίσω
Ἄν τὰναγραμματίσω.
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἄλλοπορᾶλλον

172. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1. — Ὁ ἐχθρὸς ἀλαλάζων ἐπέρχεται.
2. — Τὰ του μέλλοντος; ἄδῃλα.
3. — Μετριάζει: τὸ καῦμα δάσος σκιερὸν.
4. — Καὶ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀμφικριώτερος Αἰῶνος

173. Πυραμίδες.

+ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἐθνικὸν
★ + ★ = Ἄνθος. [ὄνομα.
★ ★ + ★ ★ = Γυνὴ ἁγία.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἡπειρος.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Γεωργίου Α. Τράκα

174. Πρόβλημα.

Ὁρολόγιόν τι προτρέπει 12' λεπτά εἰς 24 ὥρας. Τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς ἐτέθη εἰς τὴν ἀκριβῆ ὥραν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἑνα πρωί, ἐν ᾧ ἡ ἀκριβὴς ὥρα ἦτο 10 π. μ. τὸ ὁρολόγιον ἐδείκνυε 10 ὥρας καὶ 50' λεπτά. Τί ἡμέρα ἦτο;

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀσπρο Ποντικίου

175. Φύρδην Μίγδην.

Πετὰ λειπὸς ράμνατον
γῆρος διὰ παντὶ μωρήο.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πολυμνίας Αυσκίριος

176. Διπλοὺν Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνός γράμματος ἐκίστης τῶν κατὰ λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἐξ ὧν, τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνός γράμματος δι' ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν πάλη ἄλλαι τόσαι:

Βῆλος, γραῖς, γούς, πίνω, ὥρα.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιδιακονοῦ

177. Ἑλληνοσύμφωνον.

υη-η-ε-ε-ε
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Μισοποταμίτισσας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἔτους 8

72. Ἀκινάκης (α, Κίνα, κίς.) — 73. Λέρνη Βέρνη — 74. Ὀλκας-καλός

75. Η—ΣΙ—Ο—ΔΟΣ 76. Φ
ΣΙ—ΛΗ—ΝΟΣ ΕΑΝ
Ο—ΝΟΣ ΣΑΥΡΑ
ΔΟΣ ΠΡΕΣΒΥΣ
ΔΗΜΗΤΕΑΝΑ

77—78. 1. Παῖς ὢν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ κομμοίς, 10. ἡδὼν ἐγκρατής. 2. Ὁ λόγος εἶνε σπῆρος. — 79. Τὴν ἀνταλλαγὴν διὰ τοῦ Ο σχηματίζεται: Οὐδὲν καὶ τὸν ὅσον ἡμῶν. — 80-82. 1. Κακοῦ ἀνδρὸς ὅρα ὄνησιν οὐκ ἔχει. 2. Χρηστὸς πονηροῦ οὐ τετρώσκειται λόγους. 3. Δικαιοσύνη οἶκον στηρίζει, ἀδικία δὲ καθαιρεῖ. — 83. Ὁ ποῖος κυνηγᾷ πολλοὺς λαοὺς δὲν πιάει κανένα. — 84. Ἀρετὴς ἀμοιβὴ ἔπεινος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ τὸ τοῦ συνδραμητῆς μας λεπτά 6 μόνον. Ἐκκρίσιμος ὅρος 10 λέξεις, ὅλα καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Κύριος Λεόνidas Adamopoulos, Robert Collège, Constantinople ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάκια πανταχόθεν. Γραμματόσημον τίθεται πάντοτε εἰς τὸ μέρος τῆς εἰκονογραφίας. Ἐπίσης γραμματόσημον διάφορα: καὶ ὡς καὶ Μικρὰ Μυστικὰ ἀποστελλόμενα ἅπαντα ὡς ἂν μὲ τὴν διεύθυνσιν των. (B—30)